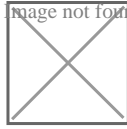

Στο βάθος της ρεματιάς κυλούσαν δάκρυα

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

της Μαίρης Ανθίμου

στο ξάγναντο, προσπαθούσαν να χτυπήσουν τέλεσμα.

Μα, να, πρόβαλε από τη στροφή του δρόμου ο

Γιώργης, εννιάχρονο παιδόπουλο. Χάζευε με την ατζαμοσύνη, που είχαν τα Τουρκάκια. Και... δεν κρατήθηκε. Άρπαξε μια πέτρα και χραπ, έριξε κάτω το σημάδι. Στην αρχή τα παιδιά δεν πήραν είδηση ποιος το 'ριξε. Μόνο σαν γύρισαν πίσω και είδαν το μικρό αγόρι, ξέσπασαν χειροκροτήματα.

- Έλα, έλα, ξαναρίξε φώναξαν όλα μαζί.

Ο μικρός στρώθηκε για καλά στο παιχνίδι. Σε λίγο ακούγονταν τα ξεφωνητά των παιδιών, που έπαιζαν αγαπημένα.

Κι ενώ τα παιδιά έπαιζαν, κάποιος τα παρακολουθούσε από μια γωνιά.

- Πο πο, τζάνεμ! Τούτο το Γραικόπουλο, αξίζει.

Ο Μαχμούτ, από κείνη τη στιγμή έβαλε στο μάτι τ' αγόρι. Αν το 'κλεβε και το πήγαινε στο Σουλτάνο... Χώρια, που θα του 'δινε γερό μπαξίσι, θα κέρδιζαν κι ένα γερό παλικάρι.

Από κείνη τη στιγμή, χωρίς να καταλάβει τίποτα ο Γιωργής, ο Μαχμούτ παρακολουθούσε κάθε βήμα του παιδιού. Έμαθε πού κάθεται.

Και η στιγμή δεν άργησε να 'ρθει. Σ' ένα απόμερο σοκάκι έφραξε το δρόμο του παιδιού ένας καβαλάρης. Πήγε το παλικαρόπουλο να τον προσπεράσει. Μα... σαν αστραπή, πήδηξε απ' τ' άλογο ο Τουρκαλάς, άρπαξε το παιδί, καβαλίκεψε... και... χάθηκε.

Οι ώρες περνούσαν κι η μάνα περίμενε τον Γιωργή. Έτρεξε στη γειτονιά. Ρώτησε συγγενείς και φίλους. Μα κανείς δεν τον είδε. Κατόρθωσε ακόμα να στείλει και μήνυμα ψηλά στα λημέρια. Νύχτωσε... Το χωριό, στα ριζά των Αγράφων, είχε από ώρα σφαλίσει τις πόρτες.

Η μάνα, η κυρα-Ακριβή, που ο άντρας της είχε κιάλας διαβεί στις απάτητες κορφές, ζητώντας τη λευτεριά της πατρίδας του, έβαλε το χρονιαρικό στην κούνια και γονάτισε στο πάτωμα, μπροστά στην εικόνα της Παναγίας.

- Παναγιά μου, πρόφτασε συ, που είσαι Μάνα... Μην αφήσεις το παιδί μου από την αγκαλιά σου.

Όταν το τελευταίο αστέρι έσβησε στον ουρανό, ένα χτύπημα ελαφρό ακούστηκε στην πόρτα:

- Άνοιξε Ακριβή, είμαι ο Μαθιός.

Στο άνοιγμα της πόρτας τρύπωσε βιαστικά ο γερο-Μαθιός, ο συγγενής της.

Μίλησε σιγά, λες και οι τοίχοι είχαν αυτιά να τον ακούσουν.

- Ακριβή, μη στενοχωριέσαι. Η Παναγιά είναι κοντά στο παιδί σου. Θέλησαν οι άπιστοι να σου το κλέψουν. Αλλά ο Γιωργής έχει τον Χριστό μαζί του. Μου έστειλαν μήνυμα ψηλά απ' τα λημέρια. Δεν ήρθαν σε σένα, για να μην πάρουν είδηση οι αντίχριστοι.

Η μάνα δεν άντεξε πια. Έπεσε πάνω στο μεντέρι και ξέσπασε σε λυγμούς.

- Σ' ευχαριστώ Παρθένα μου, ψιθύρισαν τα χείλη.

Όταν άρπαξε το παιδί ο Μαχμούτ, χτύπησε τ' άλογο κι εκείνο χύθηκε σαν βολίδα στη στράτα. Σαν βρέθηκαν στη ρεματιά, να περάσουν απέναντι, έγινε το κακό για το Μαχμούτ, αλλά και το θαύμα της Παναγιάς για τον Γιωργάκη. Τ' άλογο πέταξε μακριά τον καβαλάρη του και τον έριξε μέσα στη μεγάλη ρεματιά. Απέμεινε εκεί σαν πεθαμένος. Το μικρό αγόρι, σκάλωσε στους θάμνους. Κι ήταν σαν κάποιο χέρι να το 'χε συγκρατήσει εκεί.

Αλλά το βράδυ κατέβηκαν από το λημέρι δύο παλικάρια ψάχνοντας για το παιδί και βρήκαν τον Γιωργάκη γρατσουπισμένο και μισολιπόθυμο. Τον πήραν στην αγκαλιά τους και τον πήγαν ψηλά στο σπίτι του γερο-Ανέστη. Σαν συνήλθε το μικρό αγόρι, παρακάλεσε - ποιος θα το πίστευε - να βοηθήσουν... Να σώσουν τον εχθρό του! Έλεγε ότι ακόμα ζούσε... Γιατί στιγμές στιγμές άκουγε βογκητά...

Σαν ξημέρωσε, κατέβηκαν στη ρεματιά και περιμάζεψαν τσακισμένο τον Μαχμούτ. Σε μια στιγμή, κάποιος του ψιθύρισε ότι το μικρό Γραικόπουλο τους έστειλε να τον βοηθήσουν. Τότε είδαν το σκληρό αγριεμένο πρόσωπο να γαληνεύει κι η πέτρινη καρδιά να ξεσπάει σε καυτά δάκρυα... Εκεί, στο βάθος της ρεματιάς...